

မြမြစိမ်း

Signature

သောင်းမြသိုးတေ

စာစု: အမှတ် ၁၄၉၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ပုံနှိပ်

နွေ အခန်း(တစ်)

`အမေ - အမေ?

ဒေါ်မြလေးသည် မီးဖိုတွင်မီးတက်ရန် မီးပြောင်းဖြင့်
ကုန်းမှုတ်နေစဉ်ဝုန်းခနဲ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာပြီး ငိုသံပါကြီးနှင့်
သူ့ကိုခေါ်လိုက်သံကြောင့်ဆက်ကနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

`အမေ-အမေ-အဟင့် -ဟင့် -ဟင့်?

`ဟဲ့ -ဟဲ့ မနွေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ငါ့နှယ်ဟယ်ရင်တုန်ပန်းတုန်
ရှိလိုက်တာ၊ အို -ဘယ့်နှယ်ဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး?

`အဟင့် -ဟင့် -ဟင့်?

သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ငိုယိုနေသူ မိန်းကလေး၏ ပခုံးကို
လှုပ်ခါဒေါ်မြလေးက စိုးရိမ် ကြောင့်ကြကြီးစွာ မေးနေ၏ ။

`ဟဲ့ -မနွေ၊ ဘာဖြစ်လာသလဲဟယ်၊ ငါ့နှယ်သေတာသေချင်တာပဲ
ဘာမှလဲမေးစမ်းမရဘူး?

`အစ်ကိုတင်သိန်း - အစ်ကိုတင်သိန်း?

`တင်သိန်း -တင်သိန်းဘာဖြစ်တာလဲဟင် -ဘာဖြစ်သလဲ?

`ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အဟင့်၊ သူ -သူများဆီက ငွေအိတ်ကို အလစ်သုတ်
သုတ်ပြီးသူများကို၊ သူများကိုလာပေးပြီး ပြေးခိုင်း ခိုင်းတယ် ၊အဟင့် -အဟင့် သူများ၊
သူများ?

`အောင်မယ်လေး ဘုရားမြတ်စွာ၊ ဒီကောင် ဒီကောင်
လွန်ကဲလှချည်လားဟင်၊ ငါ့သမီး အပျိုအရွယ် နုနုထွက်ထွက်ကလေးကို ?

‘လူမမိလို့သာပေါ့၊ လူမိရင်သူများ၊ သူများ’^၇

‘အောင်မယ်လေး ရင်တုန်လိုက်တာ ဘုရား ဘုရား၊ နေနှင့်ဦး၊

ဒင်းလာရင်တော့ ငါ့သမီးလေးကို မအပ်မရာခိုင်းတာ ပြောကိုပြောရမယ်၊

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ၊ မတော် သူများတွေ့သွားရင် မတွေးဝံ့စရာ၊ လမ်းဘေး ကွမ်းယာ

ဆေးလိပ်ရောင်းခိုင်းရတာ ကိုပဲ လွန်လှပြီ၊ ခါးပိုက်နှိုက်အလစ်သုတ်တော့

အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ တိတ် - တိတ် သမီးလေးတိတ်၊ ဒီကောင်လာရင် အမေပြောမယ်၊

ဒီကိစ္စကိုတော့ပြတ်ပြတ်သားသားပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဘယ့်နှယ့်တော်

ငါ့သမီးလေးကို’^၇

‘ မိနွေ -မိနွေ’^၇

‘ဟော သူ -သူလာပြီအမေ’^၇

နွေသည်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော

မျတ်လုံးများဖြင့် မိခင်၏ မျတ်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး မိခင်၏ ခါးကို

တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖတ်ထား၏ ။

‘ဟဲ့ -ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒါကဘာဖြစ်နေတာလဲ မနွေ’^၇

‘လာဖြစ်ရမှာလဲကွဲ့၊ မင်းလုပ်ပုံကကောင်းသလားဟင် တင်သိန်း။’^၇ ငါ့

သမီးလေးကို မအပ်မရာခိုင်းရတယ်လို့’^၇

‘ဪ - ခင်ဗျားကြီးက ဒါလေးခိုင်းမိတာကိုအပြစ်တင်တယ်၊

ကျုပ်ကအလစ်သုတ်ရတဲ့ ကောင်၊ အထိနာရင် ကျုပ်ကဗွေဆော်ဦးနာမှာ၊

ခင်ဗျားသမီးက ဒါလေးယူပြီးပြေးရရုံတင်ပြေးရ တာပါဗျ ခင်ဗျားတို့သားအမိနဲ့

ကျုပ်အဖေလူမမာကြီး ငြိမ်းငြိမ်းစားရအောင်၊ ဆန်အိတ်သယ်ရုံ၊

ထင်းတိုက်ရုံနဲ့ဝမ်းမဝနိုင်ဘူးဗျ သိရဲ့လား၊ အကဲပိုမနေကြနဲ့၊ မိနွေဘယ်မှာလဲ

ငွေအိတ်’^၇

‘ဟို - ဟိုမှာ’

နွေက ငွေအိတ်ထိုးသွင်းထားသော တံစက်မြိတ် တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုး ကလေးညွှန်ပြလိုက်သည်။

တင်သိန်းသည် ခြေကိုဆောင့်နင်း၍ တံစက်မြိတ်ဆီသို့သွားနေသဖြင့် နွေတို့၏ တဲလေးမှာ လှုပ်ခါနေ၏ ။

တင်သိန်းသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ငွေအိတ်ကို ယူလိုက်ပြီး အိမ်အပြင်တွင် ထိုင်ချကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

သားရေပျော့အမည်းဖြင့် ချုပ်ထားသော ငွေအိတ်ထဲမှ ရာတန်စိမ်းစိမ်း တစ်ထပ်နှင့် ကျပ်တန် အစိတ်တန်များ ထွက်လာသည်။

တင်သိန်းသည် ငွေကိုအပြေးအလွှားရေတွက်နေ၏ ။ ပြီးလျှင်တော့ သူမျတ်နာ ကြမ်းကြမ်းကြီးတွင် ဒေါသခိုး၊ ဒေါသရိပ်တွေပျောက်ပျက်ကာ အပြုံးဝင့်၍ လာသည်။

‘ကောင်မလေး လာစမ်း ဒီကို၊ ဟဲ့လာဆိုနော်’

နွေသည်မိခင်၏ ရင်ခွင်မှခွာကာ မရွံ့မရဲကလေး တင်သိန်း၏ အနီးသို့ လျှောက်သွားနေ၏ ။

အလကားအားတိုင်းနှင့်တို့မိန်းမတွေက အရေကျဖို့ပဲတက်တယ်၊ ရော့ ဒီမှာတစ်ရာ၊ နင်ဝယ်ချင်ရာဝယ်ဖို့၊ဟဲ့ ယူလေ၊ ဘာလဲမူနေတာလား၊ ငါက တစ်ခါက နှစ်ခါပြောတက်တဲ့ ကောင်စားမဟုတ်ဘူးနော်၊

နွေ၏ လက်ကလေးသည် တင်သိန်းကမ်းပေးနေသော ရာတန်စိမ်းစိမ်းလေးဆီသို့ တုန်ယင် စွာရောက်ရှိသွားသည်။

‘သွား ဥတလုံးချိုင့်ငါ့ကိုပေး၊ ငါ့အဖေဆီသွားမလို့’

မီးဖိုထဲတွင်ရှိနေသော ဒေါ်မြလေးက ထရံမှချိုင့်ကိုဖြုတ်၍ နွေ၏

လက်သို့ ကမ်းပေး လိုက်၏။ နွေထံမှချိုသည် တင်သိန်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တင်သိန်းသည် ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှလျှင်မြန်စွာ ဆင်းသွား၏။

‘အမေ၊ အစ်ကိုတင်သိန်း ပိုတ်ဆံအိတ်ကို ခေါင်မိုးကြားမှာပဲ ထားခဲ့တယ်’

‘ထား-ထား သွားမကိုင်နဲ့’

ဒေါ်မြလေးသည် မီးမစွဲသေးသော မီးဖိုချောတွင် ဆောင့်ခနဲပြန်ထိုင်ချယင်း စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အမေ ရော့ ဒီတစ်ရာယူထားလိုက်၊ သူများမလိုချင်ဘူး၊ ကိုင်လဲမကိုင်ချင်ဘူး၊ သူများဆီက မတရားရတဲ့ငွေကို၊ ဒါသူအကောင်းပေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောင်ကိုလဲ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ သူများကို ခိုင်းချင်လို့ ငွေနဲ့ဆယ်သွားတာ၊ သူများ သူများတော့ ဒီ-ဒီကနေ ထွတ်ပြီးချင်ပြီ၊ သိ-သိလား’

ပြောရင်းက ဝမ်းနည်းလာဟန်ဖြင့် နွေသည် မျတ်ရည်တွေ တုတ်တုတ်ကျလာသည်။

ဒေါ်မြလေးသည် မီးပြောင်းကို လက်ကကိုင်ထားယင်းက အရောင်မွဲသော မျက်လုံးများတွင်ရစ်ဝဲနေသော မျတ်ရည်များဖြင့် သမီးမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။

‘အမေရယ်၊ သူများနဲ့အမေ ထွက်ပြေးကြရအောင်ပါ၊ ဒီ - ဒီမှာဆက်နေယင် သူ့ကြောင့် သူများဒုက္ခရောက်မှာ၊ အမေမယုံရင်ကြည့်နေ’

‘အင်း-အမေလဲ ဒါကို အမေလည်းမြင်ရောင်မိနေပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့? နောက်မှ နောက်ဆက်တွဲထွက်ပေါ်လာမည့် အမေ၏ စကားများကို နွေ ဆက်လက်၍ မကြားလိုတော့ပါ။ နွေသည်နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြီးသူ့အိပ်ခန်းကလေးစီသို့ ပြေးဝင်ကာအသင့်ခင်းထားသော ဖျာပေါ်တွင်မှောက်၍ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုကြွေးလိုက်မိ တော့၏ ။

‘ဪ သုက္ခပါလား?’

ဒေါ်မြလေးသည် လက်ထဲက မီးပြောင်းကိုချခဲ့ပြီး သမီးနောက်သို့ ကမန်းကတန်း လိုက်ဝင်လာ၏ ။

သည်းသည်းထန်ထန် ရှိုက်ငိုနေသော သမီးငယ်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲတွင်စို့နှင့် ၍ လာသည်။

‘သမီး - သမီး နွေ?’

နွေသည် အမေ၏ လက်များ သူ့ကျောကိုပွတ်သတ်လာကာမှ ပို၍ နင့်နင့်နဲနဲ ရှိုက်ငင် လာ၏ ။

‘အို- သမီးလေးရယ်၊ တိတ်ပါတော့ အမေရင်ကွဲလိုက်မယ်၊ သမီးအတွက်အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့်နည်းလမ်းကို အမေလည်းရှာနေတာပဲ၊ တနေ့တနေ့ အမေအလကားနေနေတာ မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်?’

‘အ အမေ?’

နွေသည်မျက်ရည်တွေ လူးနေသောမျက်နှာဖြင့် လက်ထောက်၍ ထကာ အမေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘သမီး၊ သမီးလေး?’

‘အမေရယ်၊ ဒီကနေ အမေနဲ့သမီး ထွတ်ပြေးကြရအောင်ပါ?’

‘ဪ၊ သမီးရယ်?’

ဘာလဲဟင်၊ အမေက အဖေကြီးကို သမီးထက် ပိုငဲ့နေလို့လား။

အို-ပြောရက်လိုက်တာသမီးရယ်။

ဒေါ်မြလေး၏ မျတ်နှာပေါ်တွင် မချည့်တင်ကဲဖြစ်မှုက ထင်းထင်းကြီး ပီပြင်နေပါ၏။

သူသားနှင့် သူ့အဖေကို စိတ်မချနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး အမေရယ်၊ သမီးအတွက် ငဲ့ယင် အမေ သူတို့ကိုဖြတ်လိုက်ပါ။

ဟင်း။

ဒေါ်မြလေးသည် သမီးလေးနွေအား ဖတ်သိုင်းထားသော လက်များကိုဖြေလျှော့ကာ မှိုင်းဝေသော မျက်လုံးများဖြင့်အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကာငိုငင်တွေသွားတော့သည်။

သမီးနှင့် ကိုသိန်းဖေ၊ ကိုသိန်းဖေနှင့်သမီး။

နှစ်ဦးစလုံးသည် သူ့ကိုတင်းကျပ်စွာချည်နှောင်ထားသော သံယောဇဉ်ကြိုးနှစ်ချောင်း။

ငယ်ပေါင်း ကိုလှဆုံးပြီး လူမမယ်သမီးငယ် ကလေးတယောက်နှင့် တလည်လည် ဖြစ်နေသော သူ့ဘဝကို သားတစ်ယောက်အဖေကိုသိန်းဖေ ကယ်တင်ထိန်းသိမ်းကြည့်ရှုခဲ့သော ကျေးဇူးက နည်းသည့်ကျေးဇူးမဟုတ်။

ကိုသိန်းဖေသည် ကြီးပေါင်းဖြစ်သော်လည်း ငယ်ပေါင်းကိုလှနှင့်မခြား သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာယုယ ဖေးမမှုရှိလှ၏။ သမီးကလေးနွေကိုလည်း ရင်၌ ဖြစ်သော သွေးကဲ့သို့သူသား တင်သိန်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှသော မေတ္တာကို ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြလေးနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့ တစ်ပင်လဲမူ တပင်ထူလိုက်ကြသည့်အချိန်တွင် ဒေါ်မြလေးဘက်မှ ပါလာသောနွေသည်

သုံးနှစ်သာရှိသေးသော်လည်း ကိုသိန်းဖေမှ ပါလာသောသား တင်သိန်းသည် ရှစ်နှစ်သားရှိနေပြီဖြစ်၏။

လူပုံပန်းကဆိုးဆိုး၊ စိတ်ဓာတ်က ကြွပ်ဆက်ဆက်ရှိလှသော တင်သိန်းသည် ဖအေ ဖြစ်သူက မည်မျှပင်ဆုံးမဆုံးမ၊ မိထွေးဖြစ်သူက မည်မျှပင်လိုက်လျောလိုက်လျော အကောင်းဟူ၍ တစ်စက်တလေမျှမမြင်တက်ပဲ တီတီတာတာပြော၍ ချစ်စရာကောင်းလှသော နွေကလေးကိုပင် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလိုပင် ရန်ပြုတက်ပေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း နွေကတင်သိန်းဆိုလျှင် ငယ်ကြောက်ဖြစ်နေပါ၏။

တင်သိန်းသည် ဖခင်ကမည်မျှပင်ဆုံးမစေကာမူ တနေ့တခြားလိမ္မာရေးခြားရှိမလာပဲ ဆိုးသွမ်းပေတေ၍ သာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။

တော်ပေသေးသည်။ ကဇော်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ဖဲရိုက်၊ သည်ကလွဲ၍ မိန့်မကို စိတ်ဝင်စားသူတယောက် မဟုတ်သောကြောင့်။ နို့မဟုတ်လျှင် တနေ့တခြား အရွယ်ရောက်၍ နုပျိုလှပသော နွေအတွက် ရင်မအေးစရာ ဖြစ်နေရပေဦးမည်။

သွေးသား တစက်ကလေးမျှ မနှောသောနွေမည်သော မိန်းမပျို မိန်းမလှလေးနှင့် ကြမ်းတပြေးတည်းနေလာခဲ့သော်လည်း တင်သိန်းသည် နွေ့ကိုစိတ်ဝင်စားစိတ် စိုးစည်းမျှမရှိခဲ့သူ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများက မြှောက်ပင့်ပေးသည်ကိုပင် သူကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရှိတက်၏။

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ မိန်းမဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုယ်မသေမချင်းထမ်းရမယ့် ဝန်ထုတ်ကြီးများ၊ ထို့၊ မိန်းမကို အရက်တို့၊ ကြက်တို့၊ ဖဲပွင့်လောက် စိတ်မဝင်စားဘူးကောင်တို့ရေ’

အပြောနှင့် အဟော ညီနေသည့်အတွက် ဒေါ်မြလေးမှာသမီးပျိုလေးအတွက် ရင်အေး၍ နေရပေ၏။

ဟော ယခုတော့ရင်ပူ စရာတစ်မျိုးဖြစ်လာလေပြီ။ တင်သိန်းသည် အလစ်သုတ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ကိစ္စများတွင် သမီးကလေးနွေကို အသုံးချ၍ လာလေပြီကော။ သည်ကိစ္စအား စင်ပွန်းသည်ကိုမည်သို့ဖွင့်ပြောရမည်နည်း၊ သူ့ခ မျာ နေ့သေမလား၊ ညသေမလား၊ မသိသော အသည်းကင်ဆာရောဂါနှင့် ဆေးရုံပေါ်တွင်ပတ်လက်။

မသမာသောနည်းဖြင့် တင်သိန်းရှာဖွေလာသော ငွေများကိုမစားလို မသုံးလိုပါသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်ကရင်ကျပ်ပန်းနာသည်။ သည်ကြားထဲခင်ပွန်းသည်ကလည်း သေအံ့မှူးမှူး ဝေဒနာနှင့်။

သမီးကလေးက ပူဆာလွန်း၍ ပဲခူးဈေးရှေ့တွင် ကွမ်းယာ ဆေးလိပ် အရောင်းခိုင်းထား သော်လည်းတနေ့ရမူ အမြတ်က လေးငါးခြောက်ကျပ်။ အဘယ်မှာလျှင် လောက်ငနိုင်ပါမည်နည်း။

ဪ ငါ့နှလုံး ဒုက္ခကြီးလိုက်ပါဘိ။

ဒေါ်မြလေး၏ မွဲခြောက်ပိန်ချိုင့်နေသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ လိမ့်ကျလာ၏ ။

မိခင်ကြီးမျက်ရည်ကျလာသည်ကို မြင်တွေ့ရပြန်တော့လည်း နွေ့ရင်မှာ မချည့်။

`အမေရယ်....မျတ်ရည်မကျပါနဲ့။ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းကြီးပဲလို့ သဘောထားပြီး အမေနဲ့နွေ ဒီမှာပဲဆက်နေကြတာပေါ့နော်-နော် အမေ။`

နွေသည် သူ့လက်ဖဝါး နုနုကလေးဖြင့် အမေ့ပါးပေါ် သွယ်ကျလာသော မျတ်ရည်များကို သုတ်ပေးနေပါ၏ ။

`သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးအတွက်အမေ အနှေးနဲ့အမြန် တစ်ခုခုတော့စီစဉ်မှပဲ၊ သမီးလေးကံကောင်းပါစေလို့ အမေဆုတောင်းမိတယ်။`

ဒေါ်မြလေးသည်ရင်ထဲတွင်တီးတိုးပြောဆိုယင်း သမီး၏

ဦးခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်၍ နေလိုက်မိ၏ ။

`အမေ ထမင်းအိုး ဆေးပြီးပြီးလား။`

`အင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ထမင်းအိုးတည်မလို့ဟာ ၊ ခုထိမတည်ဖြစ်သေးဘူး။`

`နေလေ၊ နွေပဲတည်လိုက်တော့မယ်။`

နွေသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ မီးဖိုချောင်ဆီသို့ထွက်သွားသဖြင့်

ဒေါ်မြလေးလည်း ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး

ရင်လေးဖွယ်ရာဖြစ်သောနွေ၏ အကြောင်းများကိုစဉ်းစားနေ၏ ။

*

အခန်း-နှစ်

ပျောက်သူကိုတစ်နေ့ကျန် ရှာဖွေနေရပါသဖြင့် မင်းလူသည်
စိတ်ပန်းလူပန်းဖြစ်လျှက် ရှိနေပါ၏။

မီးရထားဘူတာရုံများ၊ ကားဂိတ်များ၊ သင်္ဘောဆိပ်များနှင့်
လေဆိပ်ပါမကျန် တနေကုန်သူ့ကိုရှာဖွေခဲ့ပါသော်လည်း အချည်းနှီးသာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ဟူသော
ဆိုရိုးစကားရှိနေသည်မဟုတ်လား။

ဟင်း၊ တွေ့ယင်တော့လား၊ နောက်ထပ် ထွက်မပြေးနိုင်အောင်
ခြေထောက်တွေကို ရိုက်ချိုးထားလိုက်မယ်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ။

လတ်တလော သူ့ကိုစိုးမိုးနေသည်က ဒေါသ။

ရင်ထဲက ဒေါသဂယက်ရိုက်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကြီးမှုန်ကုပ်နေ၏။

သူသည်လက်ထဲ စီးကရက်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး
သီတာဆိပ်တွင်ရပ် ထားသောဖီးယက်ကား ဖြူဖြူလေးစီသို့
ဖြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် လှမ်းနေ၏။

ယနေ့အဖို့တော့ သူအိမ်ပြန်တော့မည်။

အချိန်က အမှောင်ပျိုးချိန်ပင် ကျော်လွန်လာပြီမိုကသူ့မှာ
တနေကုန်လှုပ်ရှားသွားလာမှု များ၏ ဒဏ်ကိုခံနေရပြီ။ လူတစ်ကိုလုံး ပန်းနေပြီ။
စိတ်လည်းနွမ်းနေပြီ။

သူသည် ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး
ကားစက်ကိုနိုးလိုက်သည်။ ကားကလေးသည်သီတာဆိပ်မှ ဆောင့်ထွက်သွား၏။

ကိုင်တွယ်သူ အယုအယ ကင်းလှချည့်၊
သက်မဲ့ကားလေးမို့သာတော်တော့သည်။

ဘဘတော့ တမေးတည်း မေးနေတော့မှာပဲ။

မင်းလူသည်မကျေမနပ် ဖြင့်နှင့်နှင့်ကြီး တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ခြေရာဖျောက်သွားသူကို ဒေါပွပွနှင့်ကားကိုမောင်းနှင်နေ သော်လည်း လမ်းသွား လမ်းလာများထဲမှ မိန်းမပျိုလေးများကို မြင်လိုက်လျှင် သူ့မှာအလိုလို ကားရိန်သတ်ကာ ကြည့်မိသည်။

ခြံဝင်းရှေ့ရှိရပ်တန့်ထားသော အမိုးတပ်လော်လီကားကြီးဆီသို့ ကားမီးအရောက်တွင် ကားနောက်မှီးဘတ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သူ တစ်ဦးကို မင်းလူတွေ့လိုက်ရသည်။

ဟာ။

လော်လီကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကျပုံကမသတ်မသာ၊ လဲနေပုံကတော်တော်အထိနာ နေသည့်ပုံ၊

မင်းလူသည် ကားမီးကို သူ့ထံသို့တည့်တည့်ကြီးထိုးလိုက်ရာ ကြောက်လန့်ပြူးကျယ်နေ သည့်မျက်လုံးများဖြင့် ခြေဆစ်တဖက်ကိုနှိပ်ရင်း သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာသောမျက်နှာကို ကားမီး ရောင်တွင် ဝင်းကနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင်-ဝေ။

မင်းလူသည် ကားကိုကမန်းကတမ်းရပ်၍ အပြေးအလွှားပြေးဆင်းသွားပြီး လဲကျနေသော မိန်းကလေးထံသို့ပြေးသွား၏ ။

ဝေ-ဝေ ကြည့်စမ်း၊ ဒါမင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်ကနေပါလာတာလဲ ဟင်။

မင်းလူသည် မိန်းကလေး၏ ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို ပိုင်ဆိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ မညှာမတာ လှုပ်ခါရင်း ဒေါသသံနှင့်မေးလိုက်သည်။

သူများ-သူများ။

‘ဟဲ့၊ ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းမင်း၊ ဟယ် မဝေ။’

မင်းလူ၏ အသံကိုကြားရသောအခါ ခြံတံခါးပွင့်လာပြီး အတွင်းမှ ဘကြီးသာရနှင့် သူတူမောင်လှတို့ ပြေးထွက်လာကြပြီး ဘကြီးသာရက မင်းလူနှင့်မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟင်-နင် ပါလား။’

ဘကြီးသာရ၏ တူ မောင်လှကပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့်လိုက်ကြည့်နေသူ မိန်းကလေးကိုကြည့်ယင်း အံ့သြသင့်စွာလွှတ်ကန်ပြောလိုက်၏ ။

‘ဟုက် ဟုက်ပါတယ် အစ်ကို၊ သူများ၊ သူများ အစ်ကိုကားကိုခိုးစီးပြီးလိုက်လာတာပါ။’

မင်းလူသည် မိန်းကလေးအားတင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်များကို လျှော့ချလိုက်ပြီးမိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ငိုငဲ့တွေ့၍ ကြည့်နေ၏ ။

‘ဆရာ ဒီကောင်မလေးက ပဲခူးဈေးရှေ့က ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်ရောင်းတဲ့လမ်းဘေး ဈေးသည်ကလေးပါ၊ နေစမ်းပါအုံးနင်က ငါ့ကားကိုဘာလို့ခိုးစီးလာတာလဲ။’

မောင်လှကကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော မင်းလူကိုရှင်းပြယင်း မိန်းကလေးကိုဆက်တိုက် မေးလိုက်၏ ။

မိန်းကလေးသည် မောင်လှ၏ အမေးကို မဖြေနိုင်ပဲ ပြူးဝိုင်းသောမျက်လုံးအိမ်နှစ်ဘက်မှ မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၏ ။

မင်းလူသည် ဆက်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီးမိန်းကလေးကို တွေ့၍ ကြည့်နေ၏

။

‘ဟေ့ ပြောလေကွာ ၊ ဒီမှာလဲပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး၊ ဒါကိုလစ်ပြီး

ငါ့ကားပေါ်ခိုးစီး လာတာမဟုတ်လား။

မောင်လှကဆက်၍ ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

‘သူများ-သူများလစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူများ၊ ဟင့် ဟင့် ဟီး အခု’

မိန်းကလေးသည် ရှိုက်ရှိုက်နှင့်နှင့်ပြောရင်းက

ဟီးကနဲငိုချပြီးလူးလဲထဖို့ကြိုးစားလိုက်ရာ ပြန်၍ ယိုင်ကျသွားသည်။

‘အို’

မင်းလူက မိန်းကလေးကို လျှင်မြန်စွာလှမ်းဖမ်းထားလိုက်၏ ။

‘အောင်မယ်လေး၊ အဟင့် ဟီး နာလိုက်တာ’

မင်းလူက မိန်းကလေးလက်ဖြင့်ဖိနေသော ခြေကျင်းဝတ်ကို

ကြည့်လိုက်ရာ ယောင်ကိုင်း လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ခြေသပွတ်တိုင် လည်သွားတယ်ထင်တယ်၊ ကဲ ဘကြီးသာရ

ဟိုဘက်ကဖေးခေါ်၊ ဆေးခန်းတွဲခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ သူအခု

အရေးတကြီးလိုနေတာက ခြေထောက်ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာကြည့်ပေးဖို့ပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို မင်းလူကတစ်ဘက်၊

ဘကြီးသာရကတစ်ဘက်ထူမပေးလိုက်ကြ၏ ။

သို့သော်လည်း မိန်းကလေးသည် ခြေတစ်ဘက်မထောက်နိုင်ရှာပဲ

ခွေယိုင်၍ သွားရှာ သည်။

‘အာ မဖြစ်တော့ပါဘူး’

စိတ်မြန် လက်မြန်ရှိလှသောမင်းလူ သည်မိန်းကလေးကို

စွေခနဲနေအောင် ပွေ့ချီကာ ရှေ့ကနေ လျှင်မြန်စွာ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ဝင်သွားသဖြင့်

ဘကြီးသာလှနှင့် သူတူမောင်လှ တို့လည်း နောက်မှလိုက်ပါလာကြ၏ ။

မင်းလူသည် ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်
မိန်းကလေးကိုချပေးလိုက်ပြီး သူကကြမ်းပေါ်တွင်မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ကာ
မိန်းကလေး၏ ခြေထောက်ကို စစ်ဆေးစမ်းသပ် လိုက်သည်။

စင်းလုံးချော ဝင်းမွတ်နေသော မိန်းကလေး၏
ခြေကျင်းဝတ်ကလေးသည် ယောင်းကိုင်း၍ နေပါသည်။

‘အား၊ အောင်မလေး ၊ နာလိုက်တာတော့?’

‘အင်းသူခြေထောက် ကျိုးတော့ မကျိုးဘူးထင်တယ်၊
အကျမတော်လို့သပွတ်တိုင် လည်သွားတာထင်တယ်၊ ဘကြီးသာရ
ဆေးသေတ္တာထဲက လင်နမင်ပုလင်းနဲ့ ပတ်တီး လိပ်ယူခဲ့ပါ?’

ဘကြီးသာရသည်ဆင်နားရွတ် တံခါးတက်ဆင်ထားသော
အခန်းတခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး
ဆေးပုလင်းနှင့်ပတ်တီးလိပ်ကိုယူကာ အလျင်အမြန်ထွက် လာ သည်။

မင်းလူသည် မိန်းကလေး၏ ခြေကျင်းဝတ်ကိုဆေးလူးပြီး
ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

‘ဟူး?’

မင်းလူသည် စိတ်မောသွားဟန်ဖြင့် သူ့နဖူးပေါ်သို့ပြိုကျနေသော
ဆံအင်များကိုလေနှင့် မှုတ်ထုတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘သူ့ကို ဘာလုပ်မလဲမောင်လှ?’

နာကျင်နေစောကြားက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ
မျက်နှာတွေကိုလိုက်ကြည့်နေသော မိန်းကလေးအား ဘကြီးသာရက
စိတ်လက်မသက်မသာဟန်ဖြင့်ကြည့်ယင်း မေးလိုက်သည်။

‘နီးရာရဲစခန်းဝင်ပို့ရမှာပဲ ဘကြီး၊ ကျွန်တော့မှာက

ကုန်ပို့စရာအလုပ်ကရှိသေးတယ်၊ အစ်မက ဘကြီးကို
အသွားမှာဝင်တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့လိုက်ပါဆိုလို့ ဒီကို အလျင်ဝင်လာခဲ့ရတာ ၊

‘အို သူ့ သူများကို ရဲ ရဲ လက်ထဲမအပ်ကြပါနဲ့၊ သူ သူများ
အဲ့ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို အလစ်သုတ်လာတာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူများ’

‘နင် အလစ်သုတ်မလာလို့ဘာလုပ်လာတာလဲ၊ အလစ်သုတ်ပြီး
ငါ့ကားကို ခိုးစီးလာတာမဟုတ်လား’

‘အို မ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အဟင့် ဟင့် ဟီး’

‘ကိုလှ သူဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ လိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောပါစေ၊ ကဲ
ပြောစမ်း မင်းဘာ ဖြစ်လို့ကားခိုးစီးလာတာသလဲ၊ အဲ့ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကကော
ဘယ့်သူ့အိတ်လဲ’

မင်းလူသည် စကားပြောပုံဆိုပုံ၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ
အနည်းငယ်ပြင်ပေးလိုက်လျှင် ပြုပြင်ပေးလိုက်လျှင် ဝေနှင့်ခွဲမရအောင်
တူမည်ဖြစ်သော မိန်းကလေးကို တွေ့ဝေ၍ ကြည့်နေရင်းက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘သူများ သူများက ဈေးရှေ့မှာ ကွမ်းယာဆေးလိပ်
သောက်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါရှင်၊
သူများအမေရဲ့နောက်အိမ်ထောင်ကပါလာတဲ့အကိုက သူများပစ္စည်းတွေကို
မသမာတဲ့ နည်းနဲ့ ယူလာပြီးတော့ သူများကိုပြေးခိုင်းပုတ်ခိုင်းတယ်၊
ဒီနေ့လဲသူများကို အဲ့ဒီပိုက်ဆံ အိတ်ပေး ပြီးအိမ်ကိုပြေးခိုင်းတယ်။ သူများလဲ
ဒီဒုက္ခထဲကထွတ်ချင်လွန်းလို့ ဒီ ဒီအစ်ကိုရဲ့ ကုန်ကား နောက်မြီးထဲ ဝင်
ဝင်ပုန်းပြီးလိုက်ခဲ့တာပါရှင်၊ သူ သူများကို ရဲလက်မအပ် ကြပါနဲ့ရှင်၊
အဲ့ဒီငွေအိတ်ကိုသာ ယူလိုက်ကြပါ၊ ကြိုက်သလိုလုပ်ကြပါ၊
အဲ့ဒီအထဲမှာဘယ်လောက် ပါတယ်ဆို တာလဲ သူများမသိပါဘူး အစ်ကိုတို့ရယ်’

မင်းလူနှင့်ဘကြီးသာရတို့၏ မျတ်နှာပေါ်တွင် အငိုတစ်ဝတ်

အရှိုက်တစ်ဝတ်ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ အကြင်နာစိတ်များလွှမ်း၍
နေ၏။

မောင်လှကတော့ သူလေး၏ စကားကို အယုံအကြည်ကင်းမဲ့နေဟန်ဖြင့်
သုန်မှုန်နေသည်။

‘ဒါကတော့နှင့်အပြောပဲ၊ ကိုင်း-ပြဿနာက
ကျွန်တော့ကားပေါ်မှာပါလာတော့ ဒီပြဿနာ ကိုကျွန်တော်ရှင်းရမှာပဲ၊ ကဲ -
ကဲမရွှေချော၊ မင်းဘာပြောပြော ငါကတော့ရဲလက်အပ် မှာပဲ၊ကဲ ထ၊
ငါလည်းကုန်ပြန်တင်ဖို့ ကိစ္စကရှိသေးတယ်၊ အချိန်မရှိဘူး။’

‘အစ်ကို - အဘ၊ သူများကိုကယ်ကြပါရှင်၊ သူများ သူများ
အစ်ကိုတင်သိန်းလက်ထဲပြန် ရောက်သွားယင် အို-သူများမတွေးဝံ့တော့ဘူးရှင်၊
အဟင့် ဟင့် ဟီး။’

မိန်းကလေးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ မင်းလူကိုတစ်လှည့်
ဦးသာရကိုတစ်လှည့်ပြော ယင်းက အသံများထွက်အောင်ငိုချနေပါတော့၏။

‘ကဲ- ကားပေါ်တက်စမ်း၊ ငါအချိန်ကုန်တယ်။’

မောင်လှကစိတ်မရှည်ဟန်နှင့်ပြောလိုက်၏။

သူ့ရှေ့မှ မိန်းကလေးကိုတွေ့၍ ကြည့် နေသောမင်းလူသည်
မောင်လှပြောသည် ကိုကြားလိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
လိုက်ဟန်နှင့် ဖြင့်-

‘ဒီမှာ မင်း ဒီပိုတ်ဆံအိတ်ကို

သူများဆီကမတရားတဲ့နည်းနဲ့ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား။’

မင်းလူက မိန်းကလေးမျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အကိုရယ်၊ သူများတို့ကမရှိဆင်းရဲသားပေမယ့်

သူတပါးပစ္စည်းဥစ္စာကို မတရားတဲ့နည်းနဲ့ယူဖို့ စိတ်တောင်မကူးပါဘူး၊ သူများက ဥပုသ်အပါတ်တိုင်း မစောင့်နိုင်ပေ မယ့်အခါကြီးရက်ကြီးတိုင်းစောင့်ပါတယ်၊ သူများအမေကလည်း ငါးပါးသီလကို မချိုးဖောက်ဖို့အမြဲ သွန်သင်ဆုံးမပါတယ်၊ သူများနဲ့ သူများအမေမှာ ဒီအကိုတင်သိန်းကြောင့်-^[၇]

မိန်းကလေး အသံသည် တိမ်၍ ဝင်သွားပြီးနောက် ရှိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဘကြီးသာရက မင်းလူ၏ မျက်နှာကို မသက်မသာနှင့်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ-ဒါကထားပါတော့၊ မင်းလမ်းမှာ ဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲက နှိုက်ယူထားလား၊ ဒါမှမဟုတ် သုံးခဲ့တာရှိလား’^[၈]

မင်းလူက မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ပေးချင်တဲ့သစ္စာပေးပါ အစ်ကိုရယ်၊ သူများဒီငွေအိတ်ကို ဖွင့်တောင်မကြည့်မိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြီးကိုဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိလို့သာကိုင်ထားမိတာပါ’^[၉]

‘မှန်မှန်ပြောနော်၊ မင်းအကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထုတ်ယူထားတယ်၊ သုံးမိတယ်ဆိုယင် ငါပြန်ဖြည့်ပေးမလို့၊ နောက်မှအလိမ်ပေါ်ယင် မင်းပြဿနာပိုကြီးသွားလိမ့်မယ်နော်’^[၁၀]

‘သူများကျမ်းရွက်ပြောဝံ့ပါတယ်၊ ဘဝအဆက်ဆက် အခုလိုဒုက္ခမျိုးနဲ့လဲ မကြုံပါရစေနဲ့၊ နောက်ပြီးခုဘဝမှာလဲ’^[၁၁]

‘အား-အားတော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ နောက်တစ်ပါးသိချင်တာက မင်းဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာလဲ၊ မင်းမှာဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်မှာနေမယ် ဆိုတဲ့အစီအစဉ်တော့ရှိရမှာပေါ့၊

ဒီမှာမင်းဆွေမျိုးတွေရှိလား၊ ဒါမှမဟုတ်မင်း ဘယ်ကိုဆက်သွားမှာ လဲ။

မင်းလူက မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်၍
မေးလိုက်သည်။

‘သူများ၊ သူများ သည်းမခံနိုင်လွန်းလို့ ခြေဦးတည်ရာပြေးခဲ့တာပါ၊
ဒီကားပေါ်တက်ပုန်း နေတုန်းက ဘယ်ကိုသွားမယ့်ကားလဲဆိုတာ မသိရိုးအမှန်ပါ၊
ကားထွက်ပြီးအတော်သွားမိတော့မှ
ငါဘယ်ရောက်လို့ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာတွေးမိပြီးစိတ်ထဲမှာကြောက်နေမိပေမယ့်
ရောက်ချင်ရာရောက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အစ်ကိုတင်သိန်းခိုင်းတာလုပ်ရတာ
ထက်တော့တော် သေးတယ် ဆိုပြီးဆက်လိုက်လာခဲ့တာပါ။’

မင်းလူသည် မိန်းကလေးပြောစကားကို အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ

‘အေးလေ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းသာ အမှန်ဆိုယင်တော့
မင်းကိုလဲအပြစ်တင်ရခက်ခက်ပဲ။’

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာ၊ သူ့ကိုကျွန်တော် ခေါ်သွားရတော့မလား။’

မောင်လှက မင်းလူကိုမေးလိုက်၏ ။

‘ကဲ -ကိုလှ သူပြောတာတွေ

အမှန်ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်လို့ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်၊

သူ့ကိုကျွန်တော်တို့မစောင့်ရှောက်ယင်

ချောက်ကမ်းပါးနားရောက်နေတဲ့ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော်တို့က

ချောက်ထဲတွန်းချသလိုနေလိုက်မယ်၊ ဒီတော့နှမသားချင်းစာနာပြီး သူ့ကို

ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တခဏ စောင့်ရှောက်ထားလိုက်မယ်၊ နောက်မှ သူ့မိဘတွေနဲ့

ဆက်သွယ်ပြီး သူတို့ပြဿနာ သူတို့ရှင်းကြပေစေ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ကတော့

ဒီပိုတ်ဆံအိတ် ကိုယူသွားပြီး ပဲခူးရောက်တဲ့အခါမှ မင်းကာပေါ်က

ကောက်ရတဲ့အနေနဲ့ပြည့်သူ့ကောင်စီမှာ အပ်ထားလိုက် ၊ ဟုက်ပြီလား။’

‘ကောင်းပြီဆရာ၊ ကျွန်တော်သေသေချာချာ အပ်လိုက်ပါမယ် ကဲ -ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ဪ-ဒါထက်ဆရာ ကျွန်တော်တစ်ခုတော့သတိပေးချင်တယ်၊ ကိုယ်စေတနာနဲ့ လက်ခံထားပေမယ့် အယုံတော့မကျူးစေချင်ဘူး။’

မောင်လှက မိန်းကလေးမျက်နှာကို ကွတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

‘အေးပါ၊ ကျွန်တော် သိတယ်။’

မိန်းကလေးက တစုံတစ်ရာပြန်ပြောတော့မည့်ဟန် ပြုလိုက်စဉ် မင်းလူကဖြတ်၍ ပြောလိုက် သဖြင့် မောင်လှအိမ်ထဲမှထွက်သွားတော့သည်။

ဘကြီးသာရလည်း သူတူနှင့် ကားနားကို လိုက်သွားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် မင်းလူနှင့် မိန်းကလေး တို့နှစ်ဦးသာကျန်တော့၏ ။

‘သူများ၊ ဒီကအစ်ကိုကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကိုနဲ့သာမတွေ့ယင်တော့ သူများဆက်မတွေးဝံ့တော့ဘူး။’

‘ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကိုကယ်ရမှာက လူတိုင်းရဲ့တာဝန်ပဲ၊ မင်းရိုးသားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က မင်းကိုလိုအပ်တဲ့အကူအညီပေးမှာပဲ၊ အေး-မရိုးသားဘူးဆိုရင် တော့မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပေါ့။’

မင်းလူက စကားအဆုံးတွင် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ -အစ်ကို။’

မိန်းကလေးကထိုမျှသာပြောပြီး မျက်လွှာချနေလိုက်သည်။

ဒီမိန်းကလေးဟာ တကယ်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့မိန်း ကလေး၊ နှလုံးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေဟု၊ မင်းလူကကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိ၏ ။

အကြောင်းမူ သူကလေးသည် စိမ်းစိမ်းကြည့်လေ ဝေနှင့်တူလေဖြစ်နေသော
သည်မိန်းကလေးကို သူလစ်လျူမရှုရက်ပါ။ ဝေ-ဝေ၊ မင်းသာ ဒီမိန်းကလေးဆိုရင်
ဘယ်လောက်တောင်ကောင်းမလဲ။

‘ဒါထက် မင်းနာမည်က ဘယ်သူတဲ့?’

‘နွေပါ အစ်ကို?’

‘နွေ ဟုက်လား၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း-ဒါကြောင့်လဲမင်းဘဝဟာ

‘ပညက်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ?’ ဆိုသလိုထင်ပါရဲ့၊ အင်း-

နွေကပူလောင်တယ်ဆိုတော့ ဝေလို့ပြောင်းလိုက်ပါလား၊

ဝေဆိုတော့လည်းဝေမှာပေါ့၊ ထမင်းအိုးဝေသလို တဝေဝေနဲ့ပေါ့- ဟင်း-ဟင်း -ဟင်း?’

မင်းလူ၏ စကားများက သူ့ရှေ့မှမိန်းကလေးကိုပြောသလိုလို၊

သူ့ကိုပဲပြောနေလိုလိုမို့ နွေမည်သော မိန်းကလေးမှာ ဘာပြော၍ ဘာဆိုရမည်မသိဘဲ
ကြောင်တိကြောင်တောင်ကလေး ဖြစ်နေ၏ ။

ထိုစဉ်မောင်လှ၏ မောင်လှ၏ လော်လီကားကြီး

မောင်းထွက်သွားသကြားရပြီး မကြာမီ အချိန်တွင် ဘကြီးသာရအခန်းထဲသို့
ဝင်လာ၏ ။

‘လူလေး ကားသွင်းလိုက်ဦးလေ?’

‘အား-ဟုက်သားပဲ၊ ဒြဲရှေ့မှာ ကားရပ်ထားတာ လုံးဝမေ့နေတယ်၊

ကြည့်စမ်း?’

မင်းလူသည် ပြောပြောဆိုဆို ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် အိမ်ထဲမှ

ထွက်သွားလေသည်။

အခန်း(၃)

နေသည် ကုလားထိုင်ကျောမှီကို ယိုင်နဲ့စွာ

မှီယင်းမျက်လုံးများကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အမေ၏ မျက်နှာကို
ရုတ်ခြည်းမြင်ယောင်လာသည်။

အင်း - အမေကတော့ ငါ့အတွက် ပူပင်သောက ကြီးနေရှာပါပဲ။

အစ်ကိုတင်သိန်းလဲ ငါ့ကိုအမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသအမျက်
ချောင်းချောင်းထွက်နေမယ်၊ အို-ဒေါသ ထွက်လို့လဲပဲသေသေ ငါမမူပါဘူး၊

ဒီနေ့ဆိုယင်ကြည့်စမ်း၊ ဟိုကုန်ကားကြီးရပ်ထားတာကိုသာ အသင့်မတွေ့ရယင်
ငါဝိုင်းပဲအရိုက်ခံရမလား၊ လက်ထိပ်နဲ့အချုပ်ပဲနေခံရမလား မသိဘူး၊

အမေ့ကိုတော့ငါသနားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတက်နိုင်မှာလဲ၊

အမေကငါ့ကိုထိထိရောက်ရောက် ဘာများကာကွယ်ပေးနိုင်လို့လဲ၊

ဒီအတိုင်းဆက်နေသွားလို့ကတော့ တနေ့မဟုတ်တစ်နေ့

ငါထောင်နန်းစံရမှာသေချာတယ်၊ တစတစနဲ့ ငါ့ဘဝပျက်မှာ၊ အို-သူတို့စီတော့

ငါပြန်မသွား တော့ဘူး၊ ထွက်လာခဲ့မိမှတော့ ခြေဦးတည့်ရာမှာ ငါ့ဘဝကို

ငါရပ်တည်နိုင်အောင်ကြိုးစားတော့ မယ်၊အမေ-အမေရယ်၊ နွေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့။

ပိတ်ထားသောမျက်လုံးနှစ်ဘက်မှ မျက်ရည်များသွယ်တန်း၍ ကျလာ၏

။

ကားသော့ကွင်းကလေးကိုလက်ညှိုးတွင်စွပ်၍

ဝှေ့ရမ်းကာစဉ်းစားခန်းဝင်လာသော မင်းလူသည် ကုလားထိုင်ကျောမှီ ယိုင်နဲ့စွာမှီ၍
မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျနေသော မိန်းကလေးကို ခြေလှမ်းများတန့်၍
တွေကြည့်နေမိသည်။

ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ နွေ့နဲ့ဝေ ကို ခွဲ၍ မရချင်တော့ဘူး၊

ဒီကောင်မလေးကို စကားပြောပုံ ဆိုပုံ ဟန်ပန်အမူအရာ သင်ပေးပြီးဝေလို

ဝတ်စားဆင်ယင်ပေးလိုက်ရယင် တကယ့်ဝေဖြစ် သွားမှာပဲ။

မင်းလှသည် သူ့အတွေးနှင့် သူ့တွေးပြီးစိုက်ကြည့်ပြီး ငိုငင်တွေနေ၏။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းဘဲလ်သံက မြည်လာသဖြင့် မှိတ်ထားသောနေ့၏
မျက်လုံးအစုံ ဖြတ်ကနဲ ပွင့်လာသည်ကဲ့သို့ တန့်နေသောမင်းလှ၏
ခြေလှမ်းများလည်း လှုပ်ရှားလာ၏။

သူသည် တယ်လီဖုန်းထားရာ ကောင်တာစီသို့ လျှောက်သွားပြီး
စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟလို- ဪ- ထွေးမူလား၊ ဟင် မေးနေတယ် ဟုက်လား၊ အေး-
အစ်ကိုလဲ ခုတင်ပဲပြန် ရောက်လာတာ၊ အာ-မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ဟုက်လား။
ဒါဆိုရေချိုးပြီး ထမင်းမြန်မြန်စားပြီတော့ အစ်ကို လာခဲ့မယ်။ အေး-အေး
ပြောထားလိုက်။’

မင်းလှသည်စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချိတ်ထားယင်း
သူ့အားငေးငေးမောမော ကြည့်နေ သောနေ့ထံသို့
မျက်လုံးတချက်လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘သုခမြိုင်ကလား လူလေး။’

ထမင်းစားခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသော ဘကြီးသာရက မေးလာ၏။

‘ဟုက်တယ် ဘကြီးသာရ၊ ဘဘစည်သူက ကျွန်တော့်ကို တမေးတည်း
မေးနေတယ်တဲ့။’

‘အင်း-ဒုက္ခပါပဲလား။’

‘ကျွန်တော် ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ခဏသွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်၊
နို့မဟုတ်ယင် သူတညလုံးအိပ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။’

‘အေး-အေး၊ သွားလိုက်-သွားလိုက်၊ ဘကြီးလဲ လူလေးစားဖို့ထမင်း

အသင့်ပြင်ထား လိုက်မယ်။

သူများကထမင်း ဆိုမှ နွေ၏ ဟာနေသောဝမ်းသည်
တကြုတ်ကြုတ်မြည်လာပါတော့၏။

အောင်မယ်လေး စာလိုက်တာနော် အခုမှပဲစာရမှန်း သိတော့တယ်။

‘ကလေးမကော ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။’

ဘကြီးသာရ၏ အမေးကို နွေသည်ဣန္ဒြေပင် အဆည်နိုင်ပဲ
ဆက်ခနဲခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိ၏။

‘အေး-အေး၊ ဘကြီးထမင်းကော ဟင်းကောပုံထည့်ခဲ့မယ်၊ အဲ့ဒီမှာ
ပဲထိုင်စားလိုက်။’

အောင်မလေးတော်၊ သူတော်ကောင်းကြီးတွေ ကျန်းမာချမ်းသာ
ကြပါစေ၊ အသက်ရာ ကျော်များလည်းရှည်ကြပါစေတော်။

ထမင်းပန်းကန်ကိုမမြင်ရခင်ကတည်းက
နွေသည်ကျေးဇူးတင်လွန်းလှသဖြင့် လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲမေတ္တာပို့မိနေ၏။

ဘကြီးသာရသည် ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး
မကြာမီပြန်ထွက်လာသည့်အခါ တွင်လင်ဗန်းတစ်ချပ်တွင် ထမင်းတစ်ပန်းကန်နှင့်
ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို တင်ကာသယ်ဆောင် လာသည်။

ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင်ဖွေး၍ ကော့ပျံနေသော ထမင်း၊ ဆီများဝင်း၍
အနှစ်တွေဖြင့်လူး နေသောပုစွန်တုပ်ကြီးတစ်ကောင်၊
အသည်းအမြစ်တွေလှိုင်လှိုင်ပါနေသောအစိမ်းကြော်က တပုံ၊
ငါးပိကြော်တစ်ပုံနှင့်သခွားသီး အကွင်းလေးတွေကသုံးလေးကွင်း။

နွေမှာသွားရည်ကို မနည်းကြီး ထိန်းနေရပေ၏။

‘ကဲ-လုံမလေး စားစား၊ ဆာလှရောမယ်။’

နွေသည်လင်ပန်းကိုလက်နှစ်ကမ်း၍ ဘကြီးသာရလက်မှ ယူလိုက်ပြီး
ပေါင်ပေါ်တင်ကာ လူ့ခြေမျှပင် မဆည်နိုင်ပဲ ကုန်းလွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

*